

Sygn. akt VIII Gz 127/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, Wydział Gospodarczy

w składzie :

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Agnieszka Woźniak

SO Agnieszka Kądziołka (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2013 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...). (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2013 r., sygn. akt X GNc 1630/12

postanawia :

1. oddalić zażalenie;

2. zasądzić od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki (...). (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

SSO Agnieszka Kądziołka SSO Piotr Sałamaj SSO Agnieszka Woźniak

UZASADNIENIE

Powódka (...). (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 7.334,10 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 lipca 2012 roku, w sprawie X GNc 1630/13, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki kwotę żadaną pozwem.

Nakaz zapłaty został wysłany pozwanej na wskazany w pozwie adres siedziby: ul. (...) W.. Przesyłkę po dwukrotnym awizowaniu zwrócono z adnotacją poczty „nie podjęto w terminie”.

Postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 r., na wniosek powódki Sąd Rejonowy nadał klauzulę wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 12 lipca 2012 r. W uzasadnieniu przywołując art. 776 i 777 k.p.c. Sąd Rejonowy wskazał, że nakaz zapłaty jest prawomocny.

W piśmie procesowym z dnia 5 marca 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 12 lipca 2012 r., jednocześnie składając sprzeciw.

W dniu 5 marca 2013 r. pozwana złożyła również zażalenie na postanowienie z dnia 28 stycznia 2013 r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, w którym domagała się uchylenia postanowienia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu zażalenia skarżąca zakwestionowała skuteczność doręczenia przesyłki sądowej zawierającej odpis nakazu zapłaty. Zarzuciła, że powódka świadomie wskazała w pozwie nieprawidłowy adres do doręczeń, Sąd zaś błędnie uznał przesyłkę za skutecznie doręczoną, nieprawidłowo przyjmując zaistnienie przesłanek z art. 139 § 1 k.p.c.. Tymczasem w ramach przedsądowej korespondencji skarżąca wystosowała do powódki pismo, z którego wynikała zmiana adresu do korespondencji.

W odpowiedzi na zażalenie z dnia 5 marca 2013 r. powódka wniosła o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Postępowanie klauzulowe charakteryzuje ograniczony zakres kognicji sądu. W postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności Sąd bada jedynie, czy orzeczenie jest prawomocne (ewentualnie czy podlega natychmiastowemu wykonaniu) oraz czy nadaje się do egzekucji. W postępowaniu tym nie podlegają natomiast rozpoznaniu zarzuty merytoryczne dłużnika, które mogą być badane wyłącznie w postępowaniu rozpoznawczym. Sąd nadaje klauzulę wykonalności na posiedzeniu niejawnym (art. 766 k.p.c.), jednoosobowo (art. 782 k.p.c.), tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu klauzulę wykonalności sąd nadaje pierwszej instancji, w którym sprawa się toczy (art. 781 § 1 k.p.c.) Tytułami egzekucyjnymi są – między innymi - orzeczenia sądu prawomocne lub podlegające natychmiastowemu wykonaniu (art. 777 § 1 pkt. 1 k.p.c.).

Należność zasądzona nakazem zapłaty z dnia 12 lipca 2012 r. nadaje się do egzekucji, tym samym rozstrzygnięcie w zakresie podstaw do nadania klauzuli ograniczało się do oceny prawomocności wskazanego orzeczenia.

W myśl art. 504 § 2 k.p.c. prawomocny staje się nakaz, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie sprzeciwu. Termin do wniesienia sprzeciwu wynosi dwa tygodnie od doręczenia nakazu zapłaty.

Nakaz zapłaty z dnia 12 lipca 2012 r. został uznany za doręczony pozwanej w trybie art. 139 § 1 k.p.c. oraz uznany za prawomocny z dniem 11 września 2012 roku (por. zarządzenie z dnia 27 września 2012 r.). Ostatnim dniem do wniesienia sprzeciwu był dzień 10 września 2012 r. W terminie tym nakaz nie został zaskarżony. Tej kwestii skarżąca w żaden sposób nie kwestionowała. Dowodząc zasadności zażalenia pozwana podniosła natomiast, że przesyłka sądowa zawierająca nakaz zapłaty winna być wysłana na adres do korespondencji wskazany powódce w przedsądowej korespondencji.

W myśl art. 133 § 2 a k.p.c. : pisma sądowe doręcza się stronie będącej przedsiębiorcą wpisanym do rejestru sądowego na adres podany w rejestrze, chyba że strona wskazała inny adres dla doręczeń. Jeżeli ostatni wpisany adres został wykreślony jako niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy i nie zgłoszono wniosku o wpis nowego adresu, adres wykreślony jest uważany za adres podany w rejestrze. W razie niemożności doręczenia przesyłki w sposób przewidziany w przepisach poprzedzających art. 139 § 1 k.p.c. zakłada z kolei, że pismo składa się w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, a zawiadomienie o tym umieszcza się na drzwiach mieszkania lub w skrzynce listowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz z pouczeniem, że należy je odebrać w terminie siedmiu dni od dnia umieszczenia zawiadomienia, przy czym w przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że przesyłka zawierająca nakaz zapłaty wraz z odpisem pozwu została wysłana na adres siedziby pozwanej wskazany w pozwie, zgodny z adresem ujawnionym w Krajowym Rejestrze Sądowym - rejestrze przedsiębiorców (karta 77-82). Pod tym adresem doręczyciel nie zastał adresata, wobec niemożności doręczenia przesyłki sądowej dokonał więc dwukrotnej awizacji, (zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym), kolejno w dniach 10 i 20 sierpnia 2012 r., po czym w dniu 28 sierpnia 2012 r. przesyłka została zwrócona do nadawcy. Oznacza to, że za dzień doręczenia należy uznać 27 sierpnia 2012 r.

Pozwana zarzucając nieprawidłowe doręczenie nie wskazała na zmianę ujawnionego w rejestrze adresu siedziby spółki, wywodziła natomiast, że doręczenie przesyłki sądowej winno nastąpić na adres do korespondencji wskazany w jednym z pism wystosowanych przed procesem do powódki. Wbrew wywodom skarżącej wynikające z art. 133 § 2a k.p.c. uprawnienie do podania innego adresu dla doręczeń, niż adres siedziby, przysługuje stronie wyłącznie wobec własnego adresu. Adresu do korespondencji innego niż siedziba pomiotu będącego przedsiębiorcą wpisanym do rejestru sądowego nie może natomiast wskazać przeciwnik procesowy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2000 r., II CKN 1152/99, gdzie wskazano, że obowiązek oznaczenia w pierwszym piśmie procesowym w danej sprawie miejsca zamieszkania lub siedziby strony - art. 126 § 2 k.p.c., w odniesieniu do przedsiębiorców wpisanych do rejestru sądowego na podstawie odrębnych przepisów, oznacza powinność wskazania adresu podanego w rejestrze - art. 133 § 2a k.p.c.). W uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., III CZP 119/05, wskazano natomiast, że : „z art. 133 § 2a k.p.c. wynika, że gdy pismo procesowe jest pierwszym pismem w sprawie, to obowiązek oznaczenia miejsca zamieszkania lub siedziby stron będących przedsiębiorcami wpisanymi do rejestru sądowego oznacza powinność wskazania adresu podanego w rejestrze (art. 126 § 2 k.p.c.), przepis ten nakazuje bowiem sądowi doręczać przedsiębiorcy ujawnionemu w rejestrze sądowym pismo sądowe pod adresem ujawnionym w rejestrze. Jedynie sam przedsiębiorca ma prawo podać inny adres dla doręczeń, a jeśli tego nie uczyni, nakaz płynący z art. 133 § 2a k.p.c. odnośnie do doręczenia pod adresem podanym w rejestrze obliguje sąd do przestrzegania takiego sposobu doręczenia.”

Mając na względzie powyższe przyjąć należało, że przesyłka zawierająca nakaz zapłaty została skierowana na prawidłowy adres – adres pozwanej ujawniony w rejestrze. Podkreślenia wymaga, że adres ten – jako adres siedziby ujawniony w rejestrze – pozwana podała również w zażaleniu. Oznacza to, że dwukrotnie awizowana przesyłka sądowa została skutecznie doręczona pozwanej w dniu 27 sierpnia 2012 r., stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. Z upływem dwóch tygodni od doręczenia nakaz zapłaty uprawomocnił się.

W tym stanie rzeczy wobec braku uzasadnionych podstaw do podważenia prawidłowości wydanego przez Sąd Rejonowy orzeczenia, na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie jako bezzasadne należało oddalić.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd orzekł stosownie do art. 108 § 1 i art. 98 k.p.c. Pozwana - jako strona przegrywająca postępowanie zażaleniowe - obowiązana jest zwrócić powódce koszty postępowania, na które składają się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 60 zł. Koszty te ustalone zostały zgodnie z § 10 pkt 13 w zw. z § 12 ust 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.